

РЕШЕНИЕ

№ 2220

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Д.а

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100502793 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Б. М. Д., срещу неизгодните части на решение № 667 от 16.01.2023 г., постановено по гр. д. № 69027/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 65 с-в.

С обжалваната част от решението районният съд е признал за установено по предявените от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Б. М. Д., установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и вр. чл. 149 ЗЕ, че ответникът дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата в размер на 2241,51лв., представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата, сумата в размер на 275,91лв. - законна лихва за забава за периода от 15.09.2019г. до 23.06.2021г. върху главницата представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия, сумата в размер на 50,82 лв. - главница за дялово разпределение за периода от м.06.2018г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата ,за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 15.07.2021г. по ч.гр.д.№ 40502/2021г. по описа на СРС, 65 състав.

Във въззивната жалба се излагат съображения, че решението е неправилно в

обжалваната установителна част, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението в обжалваната част да бъде отменено, а предявените иски да бъдат отхвърлени изцяло, като се присъдят направените пред двете инстанции разноски.

В установения от закона срок, въззиваемият „Топлофикация София“ ЕАД, е депозирал отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Претендира присъждане на сторените във въззивното производство разноски.

Третото лице - помагач не е взело становище по въззивната жалба.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Първото оплакване във въззивната жалба е, че СРС не е съобразил изтеклата погасителна давност за процесния период.

Настоящият въззивен състав намира наведените с въззивната жалба доводи в тази връзка за неоснователни.

Със заявлението по чл. 410 ГПК ищецът е посочил, че процесният период включва м. 05.2018г. до м. 04.2020г. В съответствие със заявлението е издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Исковата молба изцяло съответства на сумите и периодите, претендирани в заповедното производство.

Приложима в случая е кратката три годишна давност. Съгласно Решение № 168/22.12.2009 г. на ВКС, ТК, II отд. по гр.д. № 408/2009 г. и др./, вземанията на търговски дружества – доставчици, произтичащи от неизпълнено задължение по договор, поради еднородния и падежиран характер на задължението са периодични плащания и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. 1 в от 33Д.

Исковият период обхваща времето от м. 05.2018г. до м. 04.2020г. Заявлението е подадено на 09.07.2021г.

Съгласно чл. 33, ал. 2 от приложените по настоящето дело ОУ /в сила от м. 08.2016г./, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата в 45 – дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Сумата за м. 05.2018г. не е погасена по давност, тъй като същата е станала изискуема на 15.07.2018г., съобразно чл. 33 от приложените по делото общи условия, а заявлението е подадено на 09.07.2021г. Следователно не са погасени по давност и вземанията, следващи м. 05.2018г., поради което неоснователни са възраженията на жалбоподателя.

Неоснователно е и оплакването на въззивника за недоказаност на доставената топлоенергия и нейното количество. С отговора на исковата молба ответникът е оспорил иска единствено с доводи за погасяването на сумите по давност. Не е било спорно нито, че до имота е доставяна топлоенергия, нито нейното количество. В този смисъл е и изготвеният доклад от първоинстанционния съд, приет за окончателен без възражения, като СРС е оставил без уважение искането за допускане на СТЕ именно поради липсата на оспорване от страна на ответника в тази връзка.

С оглед на изложеното, съдът намира доказан и размера на потребената ТЕ, като неоснователни са оплакванията във въззивната жалба, че не е установено количеството ползвана топлинна енергия.

Други възражения във въззивната жалба липсват, поради което съдът е ограничен до посочените в нея оплаквания.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, решението следва да се потвърди.

По разноските за въззивната инстанция:

На въззиваемия на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК следва да се бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноси в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 667 от 16.01.2023 г., постановено по гр. д. № 69027/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 65 с-в в обжалваната част.

ОСЪЖДА Б. М. Д., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК разноси за въззивната инстанция в размер на 100 лв.

В останалата част първоинстанционното решение е влязло в сила, като необжалвано.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на

„Топлофикация София“ ЕАД - „Бруната” ООД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____